

III

Ходить вітер по житі,
мов господар, спрокволу,
колосочки наліті
стиха хилить додолу.

І шепоче колосся:
«Вітре-брате, дай ведра,
щоб нам ціло вдалося
достояти до Петра.

Проганяй ти боками
градовії навали,
щоб не стерлись над нами,
щоб ми марно не впали.

Отрясай з нас щоднини
пажерливі комахи,
най годуються ними
ті співучії птахи.

Дай нам спіти, нависнуть,
стебло луком най гнеться,
аж серпи тут забліснуть,
жнивна пісня поллеться.

Дай на копи погоду
і погоду на спряток,
щоб в селянську господу
ввійшли втіха, достаток».

Ходить вітер по житі,
мов господар, спрокволу,
колосочки наліті
стиха хилить додолу.

Стиха хилить, шепоче:
«Все вам буде, як треба:
буде бідним дар з неба,
та земля дась чи схоче?

Хоч і як бушували,
вас не збили з ніг тучі;
градовії навали
впер я в дебрі і кручі.

Гусінь, черви пожерли
ті співучії птахи;
та повзуть он по селах
три інакші комахи.

Де заглянуть у хату,
гине втіха, достаток;
ті три черви зовуться:
коршма, лихва, податок.

Лізуть з хати до хати,
наче дух той могильний, –
а на черв той проклятий
я, біднятка, безсильний».